

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/130/2022
Identifikačné číslo spisu:	7914205177
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7914205177.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EURO-ANRIL AUTO PREDAJ s.r.o., v konkurze, Družstevná pri Hornáde, II/345, IČO: 31 732 411, za ktorého koná správca konkurznej podstaty KRÁLIK & PARTNERS, konkurzy a reštrukturalizácie k. s., Košice, Moldavská cesta 10/B, IČO: 47 969 121, proti žalovanej Slovenskej republike, Úradu geodézie, kartografie a katastra SR, Bratislava, Chlumeckého 2, P.O.Box 57, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6C/79/2014 o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2019 sp. zn. 1Co/262/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov rozsudkom z 27. februára 2018 č. k. 6C/79/2014 - 240 (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol o nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Správou katastra B., ktorá nevyhovela jeho žiadosti o výmaz zabezpečovacieho prevodu práva potom, čo splnil svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke tým, že veriteľovi spoločnosti KOMPRADOR, spol. s r. o. vrátil celú sumu pôžičky, tak, že zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 200.000 eur, ako aj úroku z omeškania 0,66% denne od 1. apríla 2014 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 26. júna 2019 sp. zn. 1Co/262/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania. Stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd uviedol, že žalobca svoj nárok založil titulom náhrady škody, ktorú mu mal spôsobiť Katastrálny úrad - Správa katastra B. svojím nesprávnym úradným postupom, keď nevyhovela jeho žiadosti o výmaz zabezpečovacieho prevodu práva.

2.2. Podľa ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej

moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

2.3. Podľa ods. 4 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

2.4. Jednou zo zákonných podmienok pre úspešnosť nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je preukázanie porušenia povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon, za ktorý v tomto prípade žalobca označil výmaz zabezpečovacieho prevodu práva z katastra v dôsledku tvrdeného zániku zabezpečovaného záväzku jeho splnením.

2.5. Odvolací súd poukázal na § 553 ods. 1 OZ, podľa ktorého splnenie záväzku možno zabezpečiť dočasným prevodom práva dlžníka alebo tretej osoby v prospech veriteľa (ďalej len “zabezpečovací prevod práva”). Pri zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva sa dočasne prevádza vlastníctvo k prevádzanej veci podľa všeobecných ustanovení o nadobudnutí vlastníctva zmluvou (§ 133). Podľa ods. 3 uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol.

2.6. Podľa § 553d ods. 1 OZ zánikom zabezpečovaného záväzku právo prechádza späť na osobu, ktorá zabezpečenie poskytla. Veriteľ je bez zbytočného odkladu povinný vec v jeho držbe vydať, a ak niet odlišnej dohody, spolu s tým, čo k nej pribudlo.

2.7. Z citovaných zák. ustanovení mal odvolací súd za to, že inštitút zabezpečovacieho prevodu práva je inštitútom dočasným a k jeho zániku dochádza momentom uspokojenia zabezpečenej pohľadávky. Keďže oprávnenou osobou z tohto zabezpečovacieho prevodu práva je veriteľ, ktorého právo je zabezpečené, je jeho povinnosťou po splnení záväzku vydať vec, ktorá bola dočasne v jeho vlastníctve späť dlžníkovi. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktorých prevody sú zapísané v katastri nehnuteľností, z takejto úpravy vyplýva povinnosť veriteľa vydať dlžníkovi také potvrdenie, ktoré by bolo spôsobilé na vykonanie výmazu tohto práva z katastra. Iba vydanie takéhoto dokladu veriteľom zakladá povinnosť Správy katastra vykonať takýto výmaz a vlastníctvo zapísať späť na pôvodného vlastníka, teda dlžníka.

2.8. Odvolací súd sa zhodol so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho veriteľ, teda spoločnosť Komprador spol. s r.o. vydala taký doklad, z ktorého by nesporne vyplývalo stanovisko veriteľa v tom, že jeho pohľadávka zo zmluvy o pôžičke bola v celom rozsahu splnená a z tohto dôvodu súhlasí s výmazom zabezpečovacieho prevodu práva. Odvolací súd v tomto smere poukázal na nespornú skutočnosť, že týmto zabezpečovacím inštitútom bolo zabezpečené vrátenie celej pôžičky, teda celej pohľadávky, ktorá bola predmetom zmluvy o pôžičke. Takýto doklad veriteľ spoločnosť Komprador spol. s r.o. nevydala s poukazom na to, že zo strany žalobcu ako dlžníka nebola uhradená poskytnutá pôžička v celom rozsahu. Za takýto doklad nemožno, tak ako to súd prvej inštancie správne konštatoval, považovať písomnosť označenú ako Pristúpenie k „Zmluve o prevode vlastníctva bytu“ č. XX - Potvrdenie zo dňa 13. januára 2014 vyhotoveného konateľom spoločnosti Komprador spol. s r.o.. Z obsahu tohto listinného dôkazu totiž vyplývalo, že táto spoločnosť ako veriteľ a dočasný vlastník nehnuteľnosti zapísaný na LV č. XXXX kat. úz. B. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva pristupuje na strane predávajúceho, ktorým je spoločnosť EURO-ANRIL AUTO PREDAJ, s.r.o., k zmluve o prevode vlastníctva bytu č. XX v tomto bytovom dome na nových vlastníkov D. a Q. V. Z uvedeného vyplývalo, že veriteľ na základe tejto písomnosti dal súhlas na prevod časti nehnuteľnosti, ktorú mal vo svojom dočasnom vlastníctve a to konkrétne bytu č. XX. Týmto teda nesporne nebolo preukázané splnenie povinnosti dlžníka uhradiť celú sumu zo zmluvy o pôžičke, ktorá by bola dôvodom pre úplný zánik zabezpečovacieho prevodu práva. Takémuto záveru nasvedčovala aj ďalšia časť uvedenej listiny, v ktorej spoločnosť Komprador spol. s r.o. dáva súhlas na výmaz zabezpečovacieho prevodu práva k ďalším bytom v tomto bytovom dome v počte 12 a taktiež k prevodu jedného nebytového priestoru. Bolo totiž nesporné, že pokiaľ by veriteľ súhlasil so zánikom celého zabezpečenia, dal by jednotný súhlas na celý bytový dom bez akejkoľvek špecifikácie jeho časti. Rovnako za listinu preukazujúcu zánik zabezpečovacieho prevodu práva nebolo možné považovať ani právoplatný rozsudok v žalobcom označenom konaní, v ktorom bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti spornej zmluvy o pôžičke, ako aj zabezpečovacieho prevodu práva. Súd je totiž viazaný iba výrokom takéhoto rozsudku, ktorý sa však nedotýkal spornej otázky zániku zabezpečovacieho prevodu

práva splnením záväzku. V žiadnom prípade takouto listinou nemohli byť iba dôvody uvedeného rozsudku. Odvolací súd v tomto smere poukázal na skutočnosť, že samotné podanie žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke ako aj zmluvy o zabezpečovacom záväzku prevodom práva vychádzalo z odlišných skutkových tvrdení, aké žalobca zastával v prebiehajúcom konaní. Tu totiž vychádzal zo svojho tvrdenia, že existujúci záväzok zanikol splnením záväzku, ale skutkové tvrdenia žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva vychádzali z opačných skutkových tvrdení, podľa ktorých takéto záväzkové vzťahy medzi žalobcom a spoločnosťou Komprador spol. s r.o. ani nevznikli. Za takejto situácie sa otázka zániku záväzku prevodom práva stala spornou medzi jej účastníkmi, pokiaľ žalobca ako dlžník zastával názor, že svoj záväzok v celom rozsahu splnil a veriteľ spoločnosť Komprador spol. s r.o. takéto tvrdenie popierala, bolo na žalobcovi podať žalobu na súd rozhodnutím, o ktorej by bola uvedená sporná otázka vyriešená.

2.9. Odvolací súd ďalej poukázal na skutočnosť, že účinky zániku zabezpečovacieho prevodu práva, ktorým je v zmysle zákonnej úpravy späť prevod nehnuteľnosti na toho, kto ju previedol, teda v danom prípade na žalobcu ako dlžníka, pokiaľ sa týka celej nehnuteľnosti, teda celého bytového domu sa javil byť problematickým už s poukazom na to, že potom, čo bola táto nehnuteľnosť rozčlenená na samostatné nehnuteľnosti, ktorými sú byty a nebytové priestory nachádzajúce sa v tomto bytovom dome a značná časť týchto bytov bola na základe zmluvy prevedená na iné subjekty, už neumožňuje celý predmet prevodu v rámci zabezpečovacieho prevodu práva vrátiť späť do vlastníctva žalobcu. Tento pritom svoj nárok v nadväznosti na tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nešpecifikoval.

2.10. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal zánik záväzku, ktorého splnenie bolo zabezpečené zabezpečovacím prevodom práva a teda ani skutočnosť, že žalovaný sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nevykonal spätný prevod vlastníckeho práva na žalobcu.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP a žiadal rozsudok krajského súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť spor na ďalšie konanie a rozhodnutie. Výtýkal odvolaciemu súdu, že nevykonal navrhnuté dôkazy a v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo tieto dôkazy nevykonal, súčasne poukázal na to, že je obligatórnou povinnosťou súdu vysporiadať sa s existujúcou judikatúrou, teda konštantnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a preto považoval rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný. V tomto smere uviedol aj viaceré rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, od ktorých sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, a to v otázke nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, čím odôvodnil prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Vo svojom dovolaní obsiahle zopakoval právne skutočnosti a závery, ktoré uviedol v predchádzajúcom konaní.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol alebo aby dovolanie žalobcu zamietol, pretože nie je dôvodné. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne. Poukázal na to, že v právnej náuke sa uvádza, resp. zdôrazňuje, že je to žalobca, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou), a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným

spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, majúci za to že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku nie je dostatočné a nedáva odpoveď na ním predstreté argumenty.

10.1. Dovolateľ namietal, že procesným postupom oboch nižších súdov došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10.2. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10.3. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom

práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10.4. Ak dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, vyvolávajúce súčasne jeho nepreskúmateľnosť, dovolací súd opakovane vyjadruje záver, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

10.5. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zhodnotil skutkový stav, ktorý vyplynul z dokazovania, a pri svojom právnom závere, podrobne a presvedčivo odôvodnil, z čoho vychádzal. Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami.

11. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

12. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13. Najvyšší súd dopĺňa, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000. Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť

dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

13.1. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd pripomína aj naďalej aktuálne konštatovanie ústavného súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014 a tiež IV. ÚS 279/2018).

14. Pokiaľ dovolateľ odôvodňoval prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tvrdiac, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza.

14.1. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

14.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

14.3. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť odvolacieho súdu je zameraná na prijatie záveru, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

14.4. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ, i keď uviedol v dovolaní veľký počet rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj najvyššieho súdu (poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva), nevymedzil zrozumiteľným spôsobom právnu otázku, ktorá bolo v konaní riešená a od riešenia ktorej by sa odvolací súd prípadne pri svojom rozhodnutí odklonil. Odvolací súd prijal v tomto konkrétnom spore záver, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal zánik záväzku, ktorého splnenie bolo zabezpečené zabezpečovacím prevodom práva a teda ani skutočnosť, že žalovaný sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nevykonal spätný prevod vlastníckeho práva na žalobcu. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, pri prijatí záveru o nedôvodnosti žaloby, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie odvolacieho súdu mal dovolateľ konkrétne na mysli. Uvedenie veľkého množstva rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, bez uvedenia relevantného vzťahu k prejedávanej veci a dôvodom uvedeným v dovolaní napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, samo osebe nie je spôsobilé k založeniu prípustnosti dovolania ako nevyhnutnej podmienky na vecné prejednanie dovolania. Ak by dovolací súd pristúpil k vecnému prejednávaniu nevymedzenej právnej otázky, od ktorej sa mal odkloniť odvolací súd, jeho rozhodnutie by mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priesiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Postup odvolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľa, nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcu nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

16. Dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. c), f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

17. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.